

Jurnal de vacanta

Descriere imagine:

Revista Ferma din august 2010

**Brinzele din Târnova și Brașov. Am prins totzi frumosa Mare a soarelui și de cuprijuzi sôful cu p
nștirea, inclusiv gunoaiele aruncate din belsug pe malul lacului Bâlea sau la baraj la Vidraru. N
atura ne iubeste, ne-a dat de toate, reciproca înșsa nu prea e valabila.**

Zona Bran - Moeciul e la fel de darnic în frumuseti naturale, desi cam sarac în ?popularea? cu animale a pasu
nilor.

De la Brasov spre Buzau, prin Întorsura Buzaului, nu continesti sa te întrebi care e meritul nostru în toa
ta treaba asta cu natura? Satele sunt parca mai îngrijite, oamenii fac si ei ce pot, în limita posibilitatilor, da
r într-o zona de munte parca te astepti sa vezi mai mult agroturism, de exemplu, si mai putine cioturi p
rin paduri...

În Buzau am fost sa vedem vulcanii noroiosi, un fenomen natural unic în Europa, din care altii ar face mi
nuni. Noi am pus un indicator de la sosea, am îngradit locul si încasam bani pe bilete. Si cam atât.
Au urmat sase zile la Marea Neagra.

Ne-am cazat în camping, la cort. Conditii foarte bune, curatenie si... exceptiile de rigoare. Adica p
ersonajele cu pretentii înalte si zero educatie. Marea e frumoasa, pacat ca nu se mai vede de atâtea um
brele. Ca si nisipul de altfel, plin de peturi si mucuri de tigara, semnele nemijlocite ale civilizatiei
moderne.

A urmat Tulcea. Si Delta Dunarii. Nu o vazusem de foarte multi ani si m-a bucurat revederea. E foarte aglomerat prin delta, ambarcatiuni de tot felul care își lasa peste tot urmele de ulei si combustibil, malurile împânzite de corturi si focuri de gratar... Nici nu ma mir ca n-am vazut picior de pelican.

?Se ascund de caldura si de galagie?, ne spune ghidul. Pe faleza din Tulcea e pustiu, în plin sezon si în zi de weekend. Din loc în loc, pe lângă cladirile din apropierea Dunarii, se mai vad saci de nisip, semnele unei amenintari abia trecute.

De la Tulcea la Braila am vazut si combine la lucru pe câmp, si terenuri pârloaga, si carute pline cu fân, si lacuri naturale neexploatate. Dar, din nou, prea putine animale pe pasuni. Iar asta e marea mea durere. Nu prea se potrivesc realitatile cu statisticile încarcate de optimism ale Ministerului agriculturii. Am mai poposit trei zile prin Buzau, acasa la neamuri, si urmatoarea destinatie a fost judetul Mures.

Despre legumicultorii din Valea Larga si problemele lor am scris în acest numar. Agricultura e peste tot, de la subzistenta la o performanta cu greu obtinuta, în conditiile în care fermierului român i se da putina, dar i se cere peste masura. Peste masura europeana.

În Bistrita-Nasaud am vizitat Tara Bârgaielor si stânele din zona montana. Ocazie cu care lansez o invitatie din partea crescatorilor de aici pentru toti acei oficiali de la agricultura care trâmbiteaza multe, în ne stiinta de cauza, si ajung sa lipeasca faianta pe peretii unei stâne de la o mie si ceva de metri altitudine, în loc sa organizeze o piata de desfacere decenta pentru producatorii autohtoni.

În Maramuresul nostru plin de traditii agroturismul e în floare, contrastând puternic cu infrastructura, care e coapta rau. Bine macar ca avem aici crescatori pasionati si ca Bruna de Maramures n-are nevoie de sosele. Dar are nevoie de pasuni mai bune, aviz primariilor!

În septembrie va propun un jurnal de vacanta... în imagini. Instantanee dintr-o Românie în care toata lumea e de acord ca, teoretic, am avea cu ce... am avea si cum.. dar nu prea facem. Cel putin când vine vorba de agricultura, ramânem blocati pe undeva, între a avea potential si a-l valorifica.

Nicoleta Dragomir